

Sygnatura akt II Ca 2539/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krzysztof Wąsik
Sędziowie:	SO Anna Nowak (sprawozdawca) SO Krzysztof Lisek

Protokolant: protokolant Ewelina Karnasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2018 r. w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko A. W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie

z dnia 21 grudnia 2016 r., sygnatura akt I C 2574/15/K

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że nadaje mu brzmienie:

„I. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 17 588,87 zł (siedemnaście tysięcy pięćset osiemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt siedem groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne, liczonymi od dnia 25 sierpnia 2015 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1 815,07 zł (jeden tysiąc osiemset piętnaście złotych siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

IV. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 1 003,68 zł (jeden tysiąc trzy złote sześćdziesiąt osiem groszy) brutto tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego z urzędu;

V. przyznaje od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy

w Krakowie na rzecz adwokat J. C. kwotę 1 948,32 zł (jeden tysiąc dziewięćset czterdzieści osiem złotych trzydzieści dwa grosze) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu.”;

2. oddala apelację w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1 188 zł (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego;

4. zasądza od strony powodowej na rzecz pozwanego kwotę 501,84 zł (pięćset jeden złotych osiemdziesiąt cztery grosze) brutto tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

5. przyznaje od Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie na rzecz adwokat J. C. kwotę 974,16 zł (dziewięćset siedemdziesiąt cztery złote szesnaście groszy) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną pozwanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

6. nakazuje ściągnąć od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie kwotę 434 zł (czteryście trzydzieści cztery złote) tytułem części opłaty od apelacji, od której pozwany był zwolniony.

SSO Anna Nowak SSO Krzysztof Wąsik SSO Krzysztof Lisek

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy, w punkcie I zasądził od pozwanego A. W. na rzecz strony powodowej (...) z siedzibą w W. kwotę 26.268, 15 zł wraz z odsetkami:

- umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 17.588,87zł od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

- ustawowymi od kwoty 5.999,27zł od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

- ustawowymi od kwoty 918,76 zł od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

- ustawowymi od kwoty 952,64 zł od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

- ustawowymi od kwoty 808,61zł od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty;

w punkcie II zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 2.750,11zł, w punkcie III przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. C. wynagrodzenie w kwocie 2.952 zł za sprawowanie zastępstwa procesowego z urzędu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia: w dniu 16 sierpnia 2010 r. pomiędzy A. W. a (...) Bank S.A. będącym poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A., została zawarta umowa kredytu konsumpcyjnego gotówkowego, w której strony ustaliły pierwotną kwotę kredytu na 24.032,50 zł. Dnia 4 stycznia 2010 r. nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. z (...) Bank S.A. W wyniku połączenia (...) Bank S.A. wstąpił we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank S.A. 1 czerwca 2012 r. cały majątek (...) Bank S.A. z siedzibą w W. przeszedł na Spółkę (...) S.A. z siedzibą w W., która to spółka z dniem połączenia wstąpiła we wszystkie prawa i obowiązki spółki (...)S.A. Wtedy to spółka (...)S.A. zmieniła nazwę na (...) Bank S.A. A. W. nie wywiązał się z obowiązków ciężących na nim, jako na stronie umownego stosunku zobowiązaniowego. W wyniku rażącego naruszenia umowy kredytowej przez pozwanego w zakresie spłaty kredytu, umowa ta została wypowiedziana, co implikowało zaistnienie obowiązku zwrotu uzyskanych środków pieniężnych. Niespełnienie świadczenia przez kredytobiorcę spowodowało, że (...) Bank S.A. wystawił przeciwko niemu bankowy tytuł egzekucyjny. BTE zaopatrzony w klauzulę wykonalności stanowił podstawę do wszczęcia postępowania egzekucyjnego, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności wskazanej w tytule. W dniu 19 grudnia 2014 r. (...) z siedzibą w W. w wyniku zawartej z (...) Bank S.A. umowy przelewu wierzytelności, nabył wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem do naliczania odsetek. (...) Bank S.A. pismem

z dnia 19 grudnia 2014 r. poinformował A. W. o przelewie wierzytelności oraz o zmianie wierzyciela. (...) jako nowy wierzyciel pozwanego wezwał go do dobrowolnej zapłaty całej należności w nieprzekraczalnym terminie do dnia 28 stycznia 2015 r., któremu to wezwaniu pozwanego nie uczynił zadość.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony postępowania (wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych, umowę przelewu wierzytelności nr (...) k. 34-39, załącznik nr 2-zestawienie wierzytelności pozostałych (do umowy przelewu wierzytelności), zawiadomienie o przelewie wierzytelności, wezwanie do zapłaty, umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...) z dnia 16 sierpnia 2010 r., dyspozycję uruchomienia kredytu, oświadczenie o odstąpieniu od umowy, bankowy tytuł egzekucyjny (...) Bank S.A., poświadczona kopia postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie nadającego klauzulę wykonalności BTE, akta postępowania egzekucyjnego sygn. Km 1883/14).

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Rejonowy uznał, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Sąd powołując treść art. 509 k.c. wskazał, że w przedmiotowej sprawie doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności pomiędzy (...) Bank S.A. a powodem, która skutecznie przeniosła na cesjonariusza wszelkie prawa i obowiązki z przedmiotu czynności prawnych, których dotychczasowo jedną ze stron był cedent. Sąd podkreślił, że pozwany zawarł umowę kredytu konsumpcyjnego ze (...) Bank SA. (przekształconą następnie w (...) Bank S.A.), która jednak z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty została wypowiedziana, co spowodowało powstanie obowiązku zwrotu pobranych środków pieniężnych. W związku z niespełnieniem świadczenia przez pozwanego cedent wystawił przeciwko A. W. bankowy tytuł egzekucyjny. Po uzyskaniu przez BTE klauzuli wykonalności wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne, które jednak nie doprowadziło do wyegzekwowania całości należności określonej w BTE. W celu ponownego wszczęcia postępowania egzekucyjnego konieczne było uzyskanie tytułu wykonawczego na rzecz cesjonariusza. Sąd nie miał wątpliwości, że spełnione zostały wszelkie przesłanki jakie ustawa stawia przed umową cesji wierzytelności. Sąd dodał również, iż sprawie spełniony został ustawowy wymóg co do formy czynności prawnej. Umowa kredytowa zawarta była na piśmie, zaś umowa cesji wierzytelności w formie pisemnej z podpisami notarialnie poświadczonymi. Spełniony został także wymóg oznaczoności w zakresie stron stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia podlegającego cesji. Umowa pomiędzy (...) Bank S.A. a (...) wyraźnie określiła strony umowy oraz przedmiot cesji, w tym prawa i obowiązki cedenta i cesjonariusza. W przedmiotowej sprawie relewancją objęta została w szczególności kwestia przelewu wierzytelności przysługującej cedentowi względem pozwanego. Załącznik nr 2 do umowy przelewu wierzytelności w sposób nie budzący jakichkolwiek wątpliwości dowodzi, że cesja była skuteczna i w drodze sukcesji syngulamej doprowadziła do nabycia wierzytelności przez powoda. Jeden z podpunktów owego załącznika wyraźnie stanowi, że cedowana jest wierzytelność z umowy kredytowej zawartej z A. W.. Jednoznacznie podane zostało ID klienta, numer umowy, data jej podpisania, imię i nazwisko dłużnika, data wypowiedzenia umowy, PESEL, wysokość zadłużenia, kapitał, odsetki umowne i karne oraz koszty. Obowiązek informacyjny o dokonanej cesji został wypełniony. Pozwany został poinformowany przez zbywcę o dokonanej cesji wierzytelności, wysokości zadłużenia, cesjonariuszu oraz dokładnym miejscu spełnienia świadczenia. (...) skutecznie nabyło wierzytelność, otrzymując od niego jednocześnie dane osobowe dłużnika oraz dokumenty potwierdzające istnienie zadłużenia. W ocenie Sądu powód udowodnił, że dopełnione zostały obowiązki informacyjne, wszelako niekwestionowane także przez pozwanego. Ponadto powód wysłał do pozwanego wezwanie do zapłaty, które ponownie potwierdziło dokonaną cesję. Z powyższych względów Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości, że roszczenie powoda jest uzasadnione. Sąd na podstawie łączącej strony procesu umowy kredytowej oraz ustawy zasądził od pozwanego A. W. kwotę 26.268,15 zł, w tym 17.588,87 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 29 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty (niespłacona kwota kapitału), 5.999,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 29 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty (odsetki karne), 918,76 zł z odsetkami ustawowymi od 29 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty (koszty wezwań, upomnień, opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela), 952,64 zł z odsetkami ustawowymi od 29 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty (odsetki umowne naliczone przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania) oraz 808,61 zł z odsetkami ustawowymi od 29 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty (odsetki karne). O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt II wyroku, obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą proces. Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z §_6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002

r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w zw. z art. 28 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2006 r., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.750,11 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, a to naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego i wyprowadzenie z materiału dowodowego zebranego w sprawie wniosków z niego niewynikających, a to w szczególności przyjęcie, że przedstawione przez powoda dokumenty wykazują by przysługiwała mu względem pozwanego wierzytelność w dochodzonej wysokości, podczas gdy powyższe nie wynika z przedstawionych dokumentów przez powoda, którym nadto nie sposób przypisać waloru wiarygodności, a to choćby z uwagi na to, że są one niepełne, fragmentaryczne, zatem nie przedstawiają pełnego obrazu sprawy i nie sposób na ich podstawie dokonać ustaleń;

2. naruszenie przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy, a to naruszenie art. 321 k.p.c. poprzez orzeczenie ponad żądanie powoda.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych za postępowanie w I i II instancji, a w przypadku rozstrzygnięcia kasatoryjnego pozostawienie wyrzeczenia w przedmiocie kosztów procesu Sądowi I instancji oraz przyznanie pełnomocnikowi pozwanego kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu wobec tego, że nie zostały one uiszczony w całości ani w części.

Strona powodowa w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie, zasądzenie od przeciwnika kosztów postępowania odwoławczego oraz sprostowania pkt II wyroku poprzez dodanie w nim słów „tytułem kosztów procesu”.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na częściowe uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego nieprzedłożenie przez stronę powodową harmonogramu spłat uniemożliwiło ocenę zasadności roszczenia odnośnie odsetek w łącznej wysokości 7.760,52 zł (karnych i mownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela) i kosztów wezwań upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela określonych na kwotę 918,76 zł.

Z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów wynika, iż pozwany spłacał ratę kapitałowo-odsetkową, w świetle powyższego trudno było stwierdzić od kiedy należało liczyć odsetki, w toku postępowania nie zostało ponadto wykazane, kiedy umowa została wypowiedziana. Biorąc pod uwagę treść umowy kredytowej oraz bankowego tytułu egzekucyjnego - tytuł został wystawiony na inną datę, niż data, do której pierwotnie została podpisana i miała trwać umowa kredytowa (24 sierpnia 2015 r.). W świetle powyższego stwierdzić należy, że brak harmonogramu spłaty kredytu uniemożliwia jakąkolwiek ocenę należności odsetkowych. Zasadny zatem okazał się zarzut podniesiony przez pozwanego już w toku postępowania pierwszoinstancyjnego - niewykazania wysokości roszczenia ponad kwotę niespłaconego kapitału. O ile zatem wysokość niespłaconego kapitału można uznać za wykazaną przez stronę powodową (pozwany nie złożył żadnego pokwitowania spłaty dochodzonej tytułem powyższej należności, tj. 17.588,87zł w całości lub części jak również nie zaproponował własnego rozliczenia spłaconego w części kredytu), to już wysokości odsetek karnych w kwocie 5.999,27 zł i 808,61 zł oraz umownych w kwocie 952,64 zł strona powodowa nie udowodniła. Okoliczność, że (...) w W. nabyła sporną wierzytelność bez niezbędnych do jej wykazania w razie sporu sądowego dokumentów nie może obciążać pozwanego, ponieważ ten ostatni może podnosić w toku procesu takie same zarzuty, jakie przysługiwałyby mu względem zbywcy wierzytelności (art. 513 § 1 k.c.). Przyjęcie rozumowania strony powodowej prowadziłoby do przyjęcia, że wysokość odsetek karnych i umownych powinien wykazać pozwany,

a zatem na nim spoczywa ciężar udowodnienia roszczenia, którego dochodzi strona powodowa. Jest to rozwiązanie nie do przyjęcia z punktu widzenia normy z art. 6 k.c. W ocenie Sądu Okręgowego dowodem na istnienie wierzytelności odnośnie wyżej wskazanych odsetek nie mógł być dokument w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z nadaną klauzulą wykonalności. Zgodność treści z prawdą tego dokumentu została przez pozwanego zaprzeczona, a – jak już wspomniano – możliwość wykazywania przez niego aktualnego stanu zadłużenia – z uwagi na dokonywanie rozliczeń jego wpłat przez Bank – nierealna i sprzeczna z art. 6 k.c. Pozwany co najwyżej mógł udowodnić jakie i kiedy kwoty wpłacał na poczet zadłużenia, a z samej tej okoliczności nie wynikałaby wysokość odsetek dochodzonych przez stronę powodową. Dlatego też Sąd uznał, że roszczenie w omawianym zakresie pozostawało nieudowodnione.

W ocenie Sądu Okręgowego nie zostały ponadto wykazane należności kosztowe tytułem wezwań, upomnień i opłat poniesionych przez poprzedniego wierzyciela w łącznej wysokości 918,76 zł, a w toku postępowania przed Sądem Rejonowym pozwany należności te kwestionował.

W pozostałym zakresie strona powodowa wykazała istnienie należności głównej oraz odsetek w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 25 sierpnia 2015 r. (a nie jak żądała od dnia wniesienia pozwu). Odnosząc się do należności głównej, podnieść należy, że wysokość tej należności została wykazana w oparciu o przedłożoną umowę kredytu konsumpcyjnego, gotówkowego, zaś na pozwanym ciążył obowiązek wykazania, że roszczenie w takiej wysokości nie przysługuje powodowi, o czym już była mowa wyżej i czemu pozwany nie sprostał. Zatem zasądzeniu podlegała należność główna wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowej NBP, nie wyższymi niż odsetki maksymalne od dnia 25 sierpnia 2015 r. W tej ostatniej dacie kredyt udzielony pozwanemu był już przeterminowany niezależnie od tego, czy został wypowiedziany czy nie (umowa została zawarta pierwotnie do 24 sierpnia 2015 r.), a umowa przewidywała od przeterminowanego świadczenia odsetki umowne w określonej wysokości. Wysokość ta – w sytuacji, kiedy w okresie naliczania odsetek nie przekraczała odsetek maksymalnych – nie mogła zostać uznana za sprzeczną z prawem.

Powód w sposób właściwy udokumentował przejście na niego uprawnień z umowy kredytu. Do pozwu powód dołączył poświadczoną stosownie do art. 129 § 2 k.p.c. kopię umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 19 grudnia 2014 r. Poświadczenie przez profesjonalnego pełnomocnika kopii umowy ma moc dokumentu urzędowego, zatem nie budzi wątpliwości zbieżność treści załączonej do pozwu kopii dokumentu z jego oryginałem. Treść umowy sprzedaży wierzytelności wskazuje na przeniesienie wierzytelności wymienionych w załączniku do tej umowy na rzecz powoda. Wskazuje na to bezpośrednio § 2 umowy. Z dołączonego do umowy wyciągu z załącznika do umowy, poświadczonego za zgodność stosownie do art. 129 § 2 k.p.c., wynika, że przedmiotem przelewu, była między innymi wierzytelność przysługująca uprzednio (...) S.A. względem A. W., wynikająca z umowy nr (...) kredytu konsumpcyjnego gotówkowego z dnia 16 sierpnia 2010 r. Potwierdzają to dane wskazane w poszczególnych rubrykach załącznika. Cesji nie sposób przy tym uznać za sprzeczną z ustawą bądź właściwością zobowiązania. Strony nie zawarły również w treści umowy zastrzeżenia zakazującego pierwotnemu wierzycielowi zbycia wierzytelności. W ocenie Sądu Okręgowego, wbrew zarzutom pozwanego przedłożona przez stronę powodową umowa cesji daje wystarczające powody do tego aby uznać, że doszło do przelewu wierzytelności. Strona powodowa przedłożyła bowiem zawiadomienie sporządzone przez jej poprzednika prawnego, z którego wynika, że pozwany został skutecznie zawiadomiony o przelewie wierzytelności na rzecz (...) z siedzibą w W., zawiadomienie to nie było kwestionowane przez pozwanego. Samo zaś wymazanie w umowie cesji tych fragmentów, które nie dotyczyły istotnych jej elementów nie może stanowić o nieważności tej umowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok na zasadzie art. 386 §1 k.p.c. W pozostałej części apelacja została oddalona zgodnie z art. 385 k.p.c.

Koszty procesu i postępowania odwoławczego rozdzielono stosunkowo na podstawie art. 100 k.p.c. przy przyjęciu, że:

w I instancji:

- strona powodowa wygrała sprawę w 66%.

26.268,15 – 100 %

17.588,87 – 66 %

poniosła koszty w kwocie 2.750,11 zł, z czego 66% stanowi kwotę 1.815,07 zł, która to kwota została zasądzona od pozwanego.

- pozwany, wygrał sprawę w 34%, przy czym już przed Sądem Rejonowym był reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, którego wynagrodzenie wyniosło 2.952 zł (2.400 zł + 552 zł tytułem VAT). Koszty wynagrodzenia tego pełnomocnika zostały zatem proporcjonalnie podzielone, w ten sposób, że kwota 1.003,68 zł (34 %) została zasądzona od strony powodowej, zaś pozostałe 66% wysokości należnego wynagrodzenia tj. 1.948,32 zł zostało przyznane od Skarbu Państwa.

w II instancji:

- strona powodowa poniosła koszty w wysokości 1.800 zł tytułem wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, z czego 66 % wynosi 1.188 zł i taka kwota została zasądzona od pozwanego tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

- wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu pozwanego w postępowaniu odwoławczym wyniosło 1.476 zł (1.200 zł + 276 zł tytułem VAT) – ustalone w oparciu o § 8 pkt 5 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu. Koszty wynagrodzenia pełnomocnika zostały również proporcjonalnie podzielone, w ten sposób, że kwota 501,84 zł (34 %) została zasądzona od strony powodowej, zaś pozostałe 66% wysokości należnego wynagrodzenia tj. 974,16 zł zostało przyznane od Skarbu Państwa.

Przegranie sprawy przez stronę powodową w 34 % oraz skutkuje obciążeniem jej w tym zakresie opłatą od apelacji, od której poniesienia pozwany był zwolniony.

1.314 zł -100%

434 zł – 34 %.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku, na zasadzie powołanych przepisów.

SSO Anna Nowak SSO Krzysztof Wąsik SSO Krzysztof Lisek